

Rozhodl jsem se, že se na esej o vodě náležitě připravím, a proto jsem se s rozhodností člověka, toužícího se zúčastnit soutěže, vydal k vodě. Někdo by řekl, že je to úkol lehký a rozhodně nestojí za to, se o tom zmiňovat. S tímto z části souhlasím a z části jsem nucen s tím naopak nesouhlasit. Souhlasím s tím, protože je pochopitelně jednoduché, najít si kdekou louži, a ujistit se, že je v ní skutečně voda, nikoliv chemická sloučenina na hony vzdálená naší představě o vodě. Nu, a proč nesouhlasím? To je snadné. Protože jako každý nadšenec se přece nemůžu spokojit s kdekou vodou. Musí to být pořádný rybník!

No a zde je zakopaný pes. U nás v blízkém okolí sice rybník je, ovšem výraz větší louže, kde roste rákosí, jen proto, aby to vypadalo jako rybník, by byl přesnější. Myslel jsem, že pohled na vodu, mi otevře spoustu možností a nápadů, ale koho by zaujal pohled na vodorovnou hnědou hladinu té břečky. Musel jsem chvíli počkat, než z rybníka vyletí múza a konečně mě políbí. Když však vyletěla, žádného polibku jsem se k vlastnímu smutku nedočkal. Byla totiž velmi krásná. Chvíli jsme si povídali a myslím, že nám to spolu bude klapat. A třeba mě dá i ten polibek, což je v kodexu básníků, spisovatelů a podobných umělců smrtelně důležité k napsání třeba jen obyčejného nákupního lístku. A jak nám už samotný Homér dokázal, bez polibku múzy to prostě nejde. Jinak by přece nenapsal tak komplexní dílo, které se z velké části odehrává na moři a okolních ostrovech. Toto mě navádí k myšlence, že k napsání něčeho doopravdy kvalitního k tématu "Historie vody" stačí jen okopírovat text Odyssey. Pak jenom doufat, že porotci budou lidé neznalí krásy starověké poezie. Tato možnost je ale naprosto absurdní, protože tito porotci budou jistě studovaní profesori a jiné chytré a světa znalé osobnosti, které by takový copyright jistě poznaly. To už se více vyplatí těmto porotcům podlézat, jako jsem to právě udělal já.

Uvědomuji si, že stále odbíhám od tématu. Znovu a snad i naposled sem píšu, že se vracím k povídání o onom rybníčku, ke kterému jsem se vydal, abych v sobě našel odvahu sem něco napsat. S tímto souvisí otázka, zda může ten rybníček vůbec nějakou odvahu probudit. Mě z něho jde spíš strach, a to strach z takových moderních věcí, které zapříčinily to, proč se voda v tom rybníčku nedá pít, aniž by se mně změnila barva obličeje a žaludek začal mít vysoké nároky. Kdybych o tom přemýšlel v celém rozsahu historie, o níž má tento text být, napadlo by mě spousta zajímavých důvodů, proč už dnes není možná bezstarostně se napít z jakéhokoliv přírodního zdroje vody. Pokud si ale myslíte, že si to spojuji s historickými událostmi, tak jste vedle, jako ta múza vedle mě. Rozhodně si nemyslím, že by byla čistota rybníka spojena s dějepisnými událostmi jako Bostonské pití čaje, či Bartolomějská noc, ale spíše tuto nečistotu považuji za důvod tak fádny, že ani nemá smysl se o tom zmiňovat, protože bychom odebíhali od tématu a fakticky nemám v úmyslu se v tomto pojednání o H₂O zabývat ani složitými politickými událostmi za poslední tisíciletí, ani prostým faktem, že lidé jsou „čuňátka“.

Ačkoliv jsem si mohl vybrat kterýkoliv rybník v okolí, jsem líný chodit kilometr k lepším rybníkům a místo toho tu mluvím o bahnitě louži, která je co by kamenem dohodil od mé chalupy. Možná je ta krásná vodní plocha pod Santonem stokrát lepší na popisování než již výše zmiňovaná louže, často zaměňovaná za rybník, ale tam bych třeba nepotkal takovou krásnou múzu.

I tak jsem tam však vstřelil tolik informací, že nyní můžu jeho historii popsat do nejmenšího puntíku. Kdy byl založen, kým, okolnosti jeho vzniku i zájem našich předků věnovat se chovu ryb, který ovšem zůstal jen u zájmu, nikoliv konkurenceschopnosti vůči rybářům třeboňským.

Tak přeci má jenom pohádka šťastný konec. Tož, to aby ještě zazvonil zvonec. Ale kde to jsme? Kdyby to měla být pohádka, tak by to mělo výraznější zápletku. Ale i tak, je tohoto textu konec a snad si pro něj jeho čtenář najde místo ve svém srdci, ne-li ve svém odpadkovém koši, pro odpadní díla.

Odkláním oči od obrazovky. Pozvedám šálek čaje a znovu si prohlížím své právě dokončené dílo. Zatímco mi tělem proudí hřejivý nápoj, vrtím hlavou a říkám si, že jestli tohle projde jen počáteční cenzurou, budu z toho mít stejné pocity, jako kdybych doopravdy potkal tu múzu a ona mně nabídla opojné kouzlo vlastní krásy. S nervózním pocitem si prohrábnu vlasy a přemítám nad tím, co bude, až čtenáři textu zjistí, že jsem ve skutečnosti u toho rybníka vůbec nebyl...

Alois Brzobohatý, 9. A